

РЕШЕНИЕ

№ 2228

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **535** по описа за **2023** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 285, ал. 1, вр.с чл. 284 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).
Образувано е по касационна жалба на Е. Д. М., понастоящем в Затвора С. срещу решение № 6743/11.11.2022г. по адм.дело№ 5073/2022г. по описа на Административния съд С.-град, с което е отхвърлен иска на Е. Д. М. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с който се претендира обезщетение в размер на 20 000 лв. за периода от 25.05.2022г. до 03.06.2022г. и законната лихва, тъй като началника на затвора на 25.05.2022г. му върнал жалба с № 3298/23.05.2022г. и по този начин не спазил задълженията по чл. 205 от НПК. Касаторът навежда доводи за неправилност на решението, като постановено при нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост - касационни основания по чл.209, т.3 АПК. Навеждат се твърдения, че съдът е отхвърлил иска, като не е разгледал делото по същество – оставил е без коментар основният въпрос, с който е сезиран – налице ли е твърдение за извършено спрямо ищеца престъпление от общ характер от магистратите, осъдили го по непредявено обвинение. Счита, че първостепенният съд е имал компетентността да анализира и да обсъди съдържанието на обвинителния акт и на постановената присъда, за да достигне до извода налице ли е осъждане по непредявено обвинение. Моли да бъде отменено

оспореното решение и да бъде уважен в цялост предявения иск.

В съдебно заседание, касаторът Е. Д. М. се явява лично и се представлява от адвокат И. Ю., поддържа предявената касационна жалба.

Ответникът Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, редовно призован, не се представлява, с писмено становище оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като счита, че първоинстанционното решение следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 209, т.3 от АПК.

По основателността съдът приема следното:

Съдебното производство по делото е образувано по искова молба, подадена от Е. Д. М. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с твърдения за причинени му вреди от бездействието на ответника да сезира компетентните институции за извършеното спрямо ищеца престъпление, тъй като началникът на затвора на 25.05.2022г. е върнал жалба с № 3298/23.05.2022г., с което не е изпълнил задълженията си по чл. 205, ал. 2 от НПК за уведомяване на прокуратурата за извършено престъпление. Твърденията са, че ищецът е осъден по непредявени обвинения и като е върнал жалбата, служителят на ГДИН му е причинил жесток психически тормоз, изпитал безизходица, безпокойство и безпомощност; преживял болки, страдания и унижение, не можел да се храни и да спи, поради което претендира присъждането на обезщетение в размер на 20 000 лв. за периода от 25.05.2022г. до 03.06.2022г. и законната лихва.

С оспореното решение № 6743/11.11.2022г. по адм.дело№ 5073/2022г. по описа на Административния съд С.-град е отхвърлен иска на Е. Д. М. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с който се претендира обезщетение в размер на 20 000 лв. за периода от 25.05.2022г. до 03.06.2022г. и законната лихва, тъй като началника на затвора на 25.05.2022г. му върнал жалба с № 3298/23.05.2022г. и по този начин не спазил задълженията по чл. 205 от НПК.

За да постанови обжалваното решение, АССГ е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните доказателства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

С жалба вх. № 3298/23.05.2022г. до началника на затвора С., Е. М. е посочил, че противозаконно е осъден от АСНС и ВКС по непредявени обвинения, както и че е отвлечен. На тази жалба е поставена резолюция от началника на затвора С. на 25.05.2022г., като е посочено: „Жалбата да се върне на основание чл. 90, ал. 5 от ЗИНЗС, в затвора в [населено място] няма отвлечени лица. Всички са настанени на основание на изискуемите в закона документи.“ На 31.05.2022г. е върната подадената от М. жалба.

АССГ е установил, че Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], е постъпил в Затвора С. на 07.11.2018г., като по отношение на лицето с начало 16.04.2020г. е приведено в изпълнение наказание от 17 години и 6 месеца лишаване от свобода определено по НОХД № 646/2015г. на СпНС с предварителен арест от 6 години 8 месеца и 11 дни. Към

01.08.2022г. Е. М. е изтърпял 9 години 4 месеца и 29 дни от наложеното му наказание, от които фактически 8 години 11 месеца и 27 дни и от работа 5 месеца и 2 дни.

Съдът е счел за недоказани твърденията на ищеца, че ответникът не е изпълнил вмененото от закона задължение по чл. 205, ал. 2 от НПК.

Касационната инстанция намира, че административният съд е обсъдил всички доказателства и е направил съответна на установените обстоятелства преценка, че така изложените от М. твърдения в подадената от него жалба до началника на Затвора С. от 23.05.2022г. не се съдържат данни за извършено по отношение на ищеца престъпление, поради което не са налице предпоставките по чл. 205, ал. 2 от НПК и не е възникнало необходимостта от сезиране на прокуратурата. Безспорно е установено, че М. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в затвора С. на законово основание – влязла в сила присъда НОХД № 646/2015г. на СпНС. Преценката дали е осъден по предявено или по непредявено обвинение, е направена от компетентния наказателен съд с влязлата в сила присъда.

Съгласно чл. 412, ал. 1 от НПК присъдите, решенията, определенията и разпореденията се привеждат в изпълнение след влизането им в сила. Съгласно разпоредбата на чл. 413, ал. 1 от НПК влезлите в сила присъди, решения, определения и разпоредения са задължителни за всички учреждения, юридически лица, длъжностни лица и граждани. Според чл. 413, ал. 2 от НПК влезлите в сила присъди и решения са задължителни за гражданския съд по въпросите: 1. извършено ли е деянието; 2. виновен ли е деецът; 3. наказуемо ли е деянието.

Ето защо сезирането с жалба за отвличане и осъждане по непредявено обвинение, не ангажира началника на затвора, който е задължен да зачита влязлата в сила присъда. Сезирането на прокуратурата за извършено престъпление е без правно значение. Именно прокурорът е задължен по закон да предприеме действия по привеждане в изпълнение на наложеното наказание по влязла в сила присъда.

За да ангажира отговорността на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ по реда на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, ищецът следва да установи кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на посочената норма – наличие на вреди, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3. На основание чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС, осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Съгласно ал. 2 на същия член, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Настоящата касационна инстанция намира, че липсват елементите от фактическия състав на разпоредбата на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС. Правилен е извода на първоинстанционния съд, че в случая не е доказано от ищеца, че ответникът не е изпълнил вмененото от закона задължение и от това са му причинени посочените в исковата молба вреди, изразяващи се в чувство на страх и унижение от бездействието на служители на ответника да разгледат жалбата му и евентуално да сезират

компетентната прокуратура за извършено престъпление.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Независимо от изхода на делото и своевременно направеното искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, съдът не следва да присъди такова, тъй като ищецът е освободен от заплащане на държавни такси и разноски по делото.

Водим от горното, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 6743/11.11.2022г. по адм.дело№ 5073/2022г. по описа на Административния съд С.-град, с което е отхвърлен иска на Е. Д. М. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с който се претендира обезщетение в размер на 20 000 лв. за периода от 25.05.2022г. до 03.06.2022г. и законната лихва, тъй като началника на затвора на 25.05.2022г. му върнал жалба с № 3298/23.05.2022г. и по този начин не спазил задълженията по чл. 205 от НПК.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.